

MICHAELA BRNKOVÁ

PŘELOŽILA KAROLÍNA ŠNAJDOVÁ

SÁZKA

HRÁČ

slavka
HRAČ

Copyright © Michaela Brnková 2024

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Karolína Šnajdrová, 2025

Cover © Martin Kopecký, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6953-7 (pdf)

MICHAELA BRNKOVÁ

SÁZKA
HŘÁČ

přeložila Karolína Šnajdrová

*Tenhle příběh jsem věnovala sama
sobě ke čtyřicátým narozeninám.
Přála bych si, aby všem mým věrným
čtenářkám přinesl lásku, radost a štěstí!
A tobě také.
Děkuji za to, že mě podporujete.*

Playlist

Mikolas - *LALALALALALALALALALA*

Teddy Swims – *LOSE CONTROL*

Benson Boone – *BEAUTIFUL THINGS*

Mark Ambor – *BELONG TOGETHER*

Olivia Rodrigo – *GOOD 4 U*

Alex Warren – *BEFORE YOU LEAVE ME*

Benson Boone – *SLOW IT DOWN*

Michael Marcagi – *SCARED TO START*

Lost Frequencies a Bonn – *THE FEELING*

The Fray – *HOW TO SAVE A LIFE*

Načtěte kód v aplikaci Spotify
a zaposlouchejte se

Prolog

SARA

Nohy jsem měla ještě pevně obtočené kolem jeho boků. Zavzdychal a já jsem je spustila dolů, abych si mohla stáhnout vyhrnutou sukni.

„Jak se vlastně jmenuješ?“ Podíval se na mě a dlaní si uhladil rozčuchané vlasy.

To se ptá až teď?

„Není to jedno?“

Pootevřel ústa a chystal se mi odpovědět, jenže já už jsem mezitím vzala za kliku dveří, abych se rychle dostala k umyvadlu. Jeho jméno mě nezajímalo a svoje jsem mu taky prozradit nehodlala. Naštěstí to pochopil. V odrazu špinavého zrcadla jsem pak viděla už jen jeho mizející záda. Uhladila jsem si své tmavě hnědé, jindy tak pečlivě upravené vlasy a vyrazila jsem ven.

Do prdele! Lekla jsem se. Opřená o stěnu tam stála Tereza. Její vyčítavý pohled mě přinutil přidat do kroku, jenže ona si usmyslela chovat se jako osina v zadku a vydala se za mnou.

„Co jsi dělala na pánských záchodech?“

„Proč se tak hloupě ptáš?“ zavrčela jsem na ni a otočila se. Ještě tohle mi dneska chybělo. Kázání starší sestry.

Celý ten večírek byl příšerně nudný, tak jsem si ho aspoň zpestřila. Co je na tom?

Odemkla jsem, odhodila kabelku a svlékla si tričko, které jsem vzápětí mrskla na zem. V tomhle domě jsme bydlely tři. Máma měla svoji samostatnou ložnici a já jsem se o svůj pokoj bohužel musela dělit s Terezou. Zvedla moje oblečení ze země a dala ho do koše na prádlo.

„Chováš se příšerně. Víš, jakou tu máš pověst? Co si o tvém chování lidé pomyslí?“

„Je mi to jedno.“

„A chceš vědět, co si myslím já?“

„Přestaň mě soudit! Tvůj názor mě nezajímá, a už vůbec ne ten jejich, rozumíš?“

„Jen si tím ještě víc ubližuješ. Nechápeš, že nám na tobě záleží? Chceme pro tebe jenom to nejlepší.“

„Starej se o sebe. O své štěstí. Už jsi dva roky po škole, proč si sama někoho nenajdeš? Nikdy jsi s nikým nechodila. Nedáš šanci žádnému klukovi, kterému se líbíš,“ zaútočila jsem na ni, protože se mi to zdálo jako nejlepší obrana.

„Možná prostě potřebuju nejdřív někoho víc poznat, než s ním vlezu do postele.“

Trhla jsem sebou a ona provinile sklopila oči k zemi. I když ta slova pronesla v záchvatu hněvu, zabolelo mě to víc než cokoli, co mi kdy vyčetla. Jenže mi bylo jasné, že já sama jsem jí taky ubližovala. Pálení v mých očích a lesk v těch jejích mě přinutily rychle z našeho pokoje vypadnout. Zabouchla jsem za sebou dveře koupelny a zaslechla mámin hlas. Zavřela jsem oči, opřela se zády o dveře a poslouchala Terezu, která vykládala, jaká jsem hrozná sestra, jak se za mě stydí a jak mě tu každý nesnáší. Už jsem nemohla dál. Pustila jsem sprchu a smývala ze sebe špínu celého toho proklatého večera. Pach toho muže, dotyky a odporné polibky. Nenáviděla jsem se za to, že mi ten pocit revolty ničil duši a že se za mě máma s Terezou musely stydět, ale nemohla jsem si pomoci. Necítila jsem smutek, nevěděla

jsem, jestli brečím, nebo to jsou kapky vody, které padají na mou tvář a skrývají veškeré stopy bolesti. Nepamatovala jsem si, kdo jsem, netušila jsem, jestli tam někde uvnitř stále jsem sama sebou. Jestli Sara, kterou jsem bývala, ještě nezemřela.

Moje chování mámě přerůstalo přes hlavu. Přesto si mohla oddechnout. Před čtyřmi měsíci jsem odmaturovala a přijali mě na vysokou téměř tisíc kilometrů odsud. Jít studovat takhle daleko byl nápad mojí psycholožky, která si myslela, že změna prostředí a kolektivu mě zbaví strachu, výčitek i příšerných nočních můr, které přicházely a odcházely, jak je napadlo. Myslím, že jsme si všechny tři vydechly.

Tohle byla moje poslední noc před odletem. Večírky byly pro mě vysvobozením, protože zkracovaly noci, které mě trýznily děsivými sny, na snesitelné minimum.

Počkala jsem, až hlasy v bytě utichnou a Tereza usne. Lehla jsem si do postele a snažila se vydržet co nejdéle s otevřenýma očima. Kdyby tak existovala tabletky, která by nahrazovala spánek! Toužila jsem se jí předávkovat.

Počítat předměty v pokoji, rozebírat uplynulé dny do nejmenších detailů, celé hodiny si číst, představovat si, jaké by to bylo, kdyby se třetí ročník vůbec nestal... To byly pro mě běžné postupy, jak jsem zabíjela čas, který v noci plynul o tolik pomaleji. Jenže dnešní noc si vybrala svoji daň. Únava se podepsala na mojí schopnosti bdít a zlomila mě tak lehce jako tenkou suchou slámku. Usnula jsem a to znamenalo moji největší prohru. Ten sen se opět opakoval a nutil mě snad už po tisíci prožívat onu pekelnou hrůzu. Kráčela jsem po přeplněné školní chodbě a cítila na sobě každý pohrdavý pohled, kterými mě bičovali, a každé slovo odsouzení, jež mě nemilosrdně hodnotilo. Byla jsem vinná, pošpiněná a nehodná být jednou z nich. Pak už mě nikdy

nepřijali, nikdy mi neodpustili. Nebyla jsem studentkou, na kterou by mohl být někdo hrdý. Nebyla jsem ani sestrou nebo dcerou, ke které by se někdo pyšně hlásil. Svými pohledy mě navždy odsoudili. Prsty jsem si setřela tenký pramínek krve, stékající po mém stehně, a podívala se na červené prsty. Bylo to tak odporné, až se mi zvedl žaludek. Uvědomila jsem si, že jsem nahá a že jejich smích a prsty ukazující mým směrem jsou krutým výsměchem, který mi připomíná krutou chybu, již jsem se dopustila. „Jsi kurva! Jsi odporná. Nepatříš sem! Nechceme tě tady! Vypadni!“ Jejich hlasy mě trhaly na kusy. Bolest, kterou jsem znovu prožívala, byla skutečná a bodala mě jako ostré nože, které se mi zarývaly do masa.

Vzbudila jsem se a prudce se posadila. Byla jsem úplně zpocená. Srdce mi pádilo jako o život a prudké nádechy vystřídal dusivý kašel. Vnímala jsem, že ke mně někdo přiběhl, ale nedovolila jsem, aby se mě dotýkali. Měli pravdu, nezasloužila jsem si jejich odpuštění.

„Máš šanci začít znovu. S čistým štítem,“ připomínala mi téměř prosebným hlasem na letišti máma a objímala mě tak silně, že mě skoro udusila. Pevně jsem stiskla držadlo velkého kufru a snažila jsem se jí nedívat do očí.

„Jasně, mami.“ Neměla jsem nejmenší chuť probírat s ní svůj život. Stejně byla určitě ráda, že všechny její problémy odletí se mnou. A já jsem byla zase ráda, že odtud konečně vypadnu. Můj život byl naprostá katastrofa a nemohl to změnit jiný stát ani jiná planeta. A to jsem ještě netušila, jaká pohroma mě tam čeká.

Před sázkou

SARA

Tohle se mohlo stát jenom mně!

Stála jsem u pásu na výdej kufrů už celou věčnost, ale jediné zavazadlo, které se tam točilo stále dokola, byla už jenom taška s postavičkou Mickey Mouse.

*

„Byl velký, zelený a na držadle měl přidělanou visačku s mým jménem a adresou. Jak jste ho mohli ztratit?“ Bylo to vůbec možné? Přestupovala jsem jenom jednou a oni byli mezitím schopni moje zavazadlo někam zašantročit.

„Společnost United Airlines se vám omlouvá, slečno Adamsová. Vyplňte, prosím, tyto formuláře. Hned jak záležitost vyšetříme, kufr vám doručíme.“

„Jak dlouho to může trvat?“ Nadhodila jsem si na levém rameni batoh, který momentálně představoval celý můj majetek.

„Obyčejně ne víc než pár dní, když budete mít ale štěstí, tak vám jej vrátíme do čtyřiaadvaceti hodin.“

„Tak to se určitě nestane.“ Podala jsem mu vyplněné dokumenty.

„Jak to myslíte?“

„Tím chci říct, že mě štěstí opustilo.“

*

Cesta do kampusu trvala půl hodiny a ve chvíli, kdy jsem si myslela, že jsem si nálož katastrof v tomhle dnu už vyčerpala, otevřela jsem dveře pokoje, ve kterém jsem měla bydlet sama.

„Ono to snad může být ještě horší,“ zamumlala jsem si pod nosem. Kolej nepůsobila moc moderně a pokoje byly omšelé a zařízené velmi skromně. Stály tam dvě postele a dva psací stoly se židlemi. Na jedné z nich seděla dívka s pohledem upřeným do knihy. Na samostatné bydlení jsem mohla zapomenout. Na první pohled to byla jasná šprtka. Zdvihla hlavu a pozorně si mě změřila pohledem.

„Ahoj. Já jsem Lena Michaelsová.“ Představila se mi nějak nejistě. Spíš bych tipovala, že se bude jmenovat Anna. Měla bledou pleť, zdobenou snad tisícem pih, které skrývala za světlými prameny, a jemně růžové rty. Působila křehce a nevinně jako dívka z farem na Středozápadě.

„Sara Adamsová,“ řekla jsem stejně stručně.

„Přijela jsi dost nalehko.“ Podívala se na můj malý batoh, který mi sklouzl z ramen.

„Kufry mi ztratili na letišti.“

Na kolej jsem dorazila na poslední chvíli. Vyučování začínalo už následující den ráno a já jsem neměla čas řešit ztracené oblečení. Všechno, co jsem měla, byly jedny džíny, zelené tričko s nápisem *Nechtěj vědět, co si myslím*, které jsem měla teď na sobě, a svetr zmuchlaný v malém batohu. Do zítřka s tím ještě vydržím a potom si něco koupím. V kufuru jsem měla i kontaktní čočky, takže jsem z batohu musela vylovit svoje staré brýle s širokými černými obroučkami, které jsem používala jen v letadle.

„Ty jsi taky na žurnalistice?“ zeptala se zvědavě.

„Jo.“

„Takže zítřka začínáme spolu. V osm u profesora Conrada v budově B7.“

„Fajn.“ Hodila jsem svůj majetek na postel. Aspoň jsem se nemusela starat o rozvrh, když jsem tu měla tuhle malou poctivku.

Večer jsem únavou usnula celkem snadno a ráno jsem se vzbudila svěží jako už dlouho ne, protože mě tentokrát během spánku nenavštívila žádná noční můra. Znamenalo to snad, že ta psychologka měla pravdu? Modlila jsem se, aby to tak bylo. Konečně jsem měla nějakou naději.

Na přednášku jsem vyrazila v tom samém oblečení, ve kterém jsem včera přiletěla, a na očích jsem měla ty příšerné brýle, co jsem si přinesla v batohu. Až jsem se divila, jak jsme k sobě s Lenou ladily. I ona na sobě měla svetr a džíny, i když brýle s tenkými obroučkami jí celkem slušely. Zatímco ona ale takto zřejmě vypadala běžně, já jsem se necítila ve své kůži.

Přednáška byla zajímavá, a protože jsme ráno stihly jen kávu, vydaly jsme se po hodině na snídani do bufetu v prvním patře. Když mi zavolali z letiště, že se můj kufr našel a zítra mi ho kurýr doručí, zvedlo mi to náladu.

Postavily jsme se do fronty, když vtom za námi kdosi promluvil.

„Nazdar, sestřičko. Našla sis v klášteře kámošku?“ zasmál se ten člověk. Otočila jsem se a za Lenou jsem spatřila vysokého kluka se stejnými blondatými vlasy a blankytnýma očima, jako měla Lena. Zhodnotila jsem ho pohledem a uvědomila si, že Lena má docela pěkného bratra, ale mnohem víc mě zaujal kluk, který stál vedle něj. Tmavé vlasy, které mu padaly do čela, okamžitě upoutaly moji pozornost. A já jsem zrovna musela dneska vypadat takhle, sakra! Kdybych byla ve svém obvyklém oblečení, neváhala bych ani minutu

a oslovila bych ho, ale v této chvíli se moje sebevědomí ukrývalo za širokým rámem brýlí a neforemným svetrem.

„Dej si pohov, Tomasi!“ Lena obrátila oči v sloup.

No tak, Leno, neodháněj je tak rychle. Nejsou k zahoeení, pomyslela jsem si a podívala se na toho tmavovlasého kluka, který celou dobu očima neúnavně hypnotizoval displej mobilu. Nic z toho, co se dělo kolem, ho nezajímalo.

„Dneska je v Deltě uvítací párty, půjdeš?“ zeptal se s úsměvem Tomas a pak se otočil na mě. Podle jeho pohledu mě okamžitě zařadil do klubu nevinných šprtek. „A vezmi i kámošku.“ Až v tu chvíli ten kluk vedle něj zdvihl oči a podíval se na mě. Koutky úst se mu posměšně zvlínily a tmavé oči na chvíli zasvítily zájmem, ale v okamžiku zase zhasly. Pochopila jsem, že se přidal na stranu svého kamaráda a vnímá nás obě jako nezajímavé a nudné holky.

„Nemáme zájem.“ Lena pyšně zvedla bradu a otočila se. To byl signál i pro mě, že jsme tu skončily.

„Myslel jsem si to.“ Slyšela jsem za zády Tomasovu poznámku. Zaškatulkovali si mě do přihrádky, ve které se Lena určitě cítila jako doma, zato já jsem si v ní nepřipadala nejlíp.

Po obědě nás pak čekalo ještě několik seminářů a večer dvě přednášky. V pokoji jsem pak odhodila tašku a okamžitě se svalila na postel. Lena položila svoji tašku na stoličku a vytáhla z ní tři knihy. Kde je vzala? Vždyť semestr sotva začal. Seznam povinné literatury jsem ještě ani nestihla otevřít. Pak vzala do ruky tu nejtlustší a sedla si na postel. V tu chvíli jsem pochopila, že tohle bude podle ní pravidelná náplň našich večerů.

„Leno?“ oslovila jsem ji opatrně, jako bych ji nechtěla rušit, ale vlastně jsem to tak trochu měla v plánu. Zdvihla prst a dočetla stránku.

„Ano?“

„Co to čteš?“ Otočila knihu tak, abych viděla obal, na kterém stálo *Základy žurnalistiky jako povinná výbava novináře*.

„Je to od profesora Conrada.“

„Aha.“ Zahleděla jsem se do stropu a pár minut přemýšlela, co budu dělat já. Doma bych zřejmě vyrazila ven, pryč z města, někam, kde by mě nikdo neznal, a dobře bych se bavila. Ale vždyť to samé šlo dělat i tady. Jenže jít tam sama by asi bylo dost zoufalé. „Leno?“

Znovu ke mně otočila hlavu. „Ano?“

„Není to ten předmět, ze kterého máme zkoušku až na konci semestru?“

„Je, ale já se připravuju dopředu.“

Že mě to hned nenapadlo. Zřejmě už ji beztak znala nazpaměť. „Leno?“

„Co?!“ Konečně tu knihu zabouchla.

„Přemýšlela jsem, co budeme dělat dnes večer.“

„Ale já mám co dělat.“ Zdvihla knihu a zamávala s ní ve vzduchu. Už jsem toho měla dost. Sedla jsem si.

„Přišla jsi sem, abys pořád ležela v knihách? Jenom o tom přece studium není. Máme si tu hledat přátele na celý život, seznamovat se s novými lidmi a žít nočním životem.“

„Teď zníš jako můj bratr.“

„A co je na tom špatného? Ty jsi snad na žádném večírku nikdy ani nebyla.“

„Byla!“ vyhrkla příliš rychle na svoji obranu. Zdvihla jsem pochybovačně obočí. „Tak dobře, možná nebyla.“

„Pojďme tam spolu. Poznáme nové lidi, seznámíme se se spolužáky a možná se ti někdo zalíbí.“ Zaváhala a já jsem rychle využila šance. „Je někdo takový, kdo se ti líbí?“

„Možná.“ Trhla ramenem a já jsem vstala. V duchu už jsem popíjela drink z červeného plastového kelímku a prodírala se davem studentů, kteří se výborně bavili.

„Slibuju, že až budeš příště ode mě něco chtít ty, nechám se přemluvit, ale dneska večer pojdme, Leno, na tu párty do Gamy.“

„Je to Delta.“ Bylo by mi jedno, i kdyby to byla Omega, Alfa nebo Zeta. Hlavně že jsem tu nemusela ležet a čekat na spánek. Povzdychla si a spustila nohy na zem. S napětím jsem čekala, co řekne. „Tak dobře.“ Souhlasila a já jsem se usmála.

„Takže jdeme na tvůj první večírek.“

Sázka

SARA

Osprchovala jsem se, ale když jsem vyšla z koupelny, došlo mi, že si vlastně nemám co obléct. Džíny jsem ještě mohla použít, ale to ostatní už po dlouhé cestě a celém dni ve škole potřebovalo pračku, jenže na to nebyl čas.

„Vyber si něco ode mě ze skříně.“ Lena mávla rukou ke své skříně, stále pohroužená do jakési učebnice.

Otevřela jsem skříně a za pár minut ji zase zavřela. Kdybych si na sebe navlékla stan, mělo by to asi podobný efekt jako cokoli z jejího oblečení.

„Zkus si tohle.“ Vstala a vytáhla ze skříně tričko s nápisem *Hardrock café*. Sebrala jsem ho a oblékla si ho. Měla jsem vůbec na výběr?

„Je ti trochu volné, ale myslím, že to ujde.“ Spokojeně se na mě podívala.

Tmavé vlasy jsem si sepnula do ohonu a nasadila si brýle, rozhodnutá být ještě chvilku nedobrovolnou členkou Klubu šprtů.

Taxík nás odvezl k domu bratrstva Delta, jehož nápis nepřehlédnutelně svítil na dvouposchodové budově, ozdobené balónky. Venku postávala spousta lidí a nikdo si nás nevšímal. Možná proto, že jsme vypadaly jako dvě knihomolky, které se ztratily v Příčné ulici a na večírku se ocitly poté, co vyslovily špatné zaklínadlo.

Vešly jsme dovnitř a rychle se zorientovaly. Ve velkém obýváku tancovalo několik lidí a ostatní se motali mezi

chodbou a kuchyní, odkud každý vycházel s plným kelím-
kem. Obhlížela jsem rychle tváře všech lidí, stejně jako
jsem to činila pokaždé doma, abych se ujistila, že tu není
nikdo, kdo by mě poznal. Kdybych uviděla někoho známého,
okamžitě bych se stáhla. Uvolnila jsem se, až když jsem
zjistila, že tu nikdo takový není. Jediný člověk, kterého
jsem už znala, se k nám okamžitě vydal. Byly jsme pro něj
ale jen terčem zábavy a jedovatých poznámek.

„Podívejme se, tak jsi přece jen přišla. V klášteře ti dali
vycházku?“ Posměšný výraz jejího bratra by se hodil do
nějakého filmu s idiotem v hlavní roli. Měla jsem chuť mu
něco říct, jenže jsem vypadala téměř stejně jako ona, což
mi dávalo dost výraznou nevýhodu. A popravdě řečeno, měl
ohledně nás dvou vlastně docela pravdu.

„Dej nám pokoj, Tomasi! Přišly jsem jen na chvilku.“
Otočila se ke mně. „Saro, to je můj nemožný bratr Tomas.
Ignoruj ho.“

„A tohle jsou Chris a Oliver.“ Ukázal prstem za sebe na
dva kluky, kteří se k nám blížili. Jednoho jsem poznala.
Byl to ten, jehož zájem bych nepřitáhla, ani kdybych tu
začala tančit břišní tanec, zato ten druhý, Oliver, se usmál
a pozdravil nás. Zdálo se mi, že Lena znervózněla.

„Dobře se bavte.“ Zničehonic mě chytla za ruku a táhla
mě od nich pryč. Proč ta panika?

„Koukni, neber si to osobně, ale co jsou ti kluci zač?
Chovají se dost povýšeně.“ Olivera jsem nepočítala. Ten
působil mnohem víc v pohodě. Ale Chris byl pro mě záha-
dou. Zahleděla jsem se k místu, kde stáli s kelímky v rukou
a o čemsi se vesele bavili.

„Tomas, Oliver a Chris se znají už od dětství. Vyrůstali
jsme poblíž Ambergis Beach. Teď bydlí všichni tři tady
nedaleko. Oliverovi rodiče se nedávno přestěhovali kousek
od kampusu, takže on tady s kluky nebydlí.“

Kdo by neznal pobřeží Ambergis, kde bydleli ti nejbohatší? Velkolepá sídla hvězd tam sousedila s vilami podnikatelů a televizních magnátů.

„Takže rozmazlené dětičky bohatých a slavných rodičů,“ přemýšlela jsem nahlas. „Jak to, že ty jsi úplně jiná? Žiješ na koleji, a ne někde ve vile?“

„Nejsem jako oni.“ Odporem nakrčila nos. „Neříkám, že je nemám ráda, ale jejich způsoby mě občas vytácejí.“

„Jaké způsoby?“ Přemohl mě nával zvědavosti.

„Jsou znudění a atraktivní, Saro, tak co myslíš?“

Nechtěla jsem si to vůbec představovat, přesto jsem vyzvídala dál.

„Znáš Chrise trochu blíž?“

„Ano, je to druhák, stejně jako Tomas. Bydlel kousek od nás, takže si vždycky byli blízcí. Teď oba studují architekturu a Chris je v tom vážně dobrý.“

„Má někoho?“ Byla to otázka, kterou jsem vyhrkla bez přemýšlení. Přišla spontánně, stejně jako můj zájem. Na tom klukovi bylo něco, co mě přitahovalo. Možná to byl ten výraz nezájmu, který z něj vyzařoval a nebyl mířený jen na mě.

„To ano. Každý týden.“ Usmála se.

Takže můj odhad byl správný. Neměl zájem o žádné závazky a přesně tak to vyhovovalo i mně.

„Už na střední se ho spolužačky snažily přemluvit na rande, ale doteď ani jedna neuspěla.“

Poté, co se mi do Leny podařilo dostat pár drinků, jsme skoro dvě hodiny tancovaly. Konečně s ní byla vážně zábava. Parket uprostřed prostorného obývacího pokoje patřil nám a to, co jsem měla na sobě, mi bylo najednou úplně ukradené.

Zapomněla jsem na všechno a jen si užívala tóny hudby. Kdybych byla ve skutečném baru, už bych musela několi-krát odhánět nápadníky, kteří by byli až příliš přítulní, ale tady si nás nikdo nevšímal. Svetr a brýle mě přivedly do úplně jiného světa a v té nenápadnosti se mi na chvíli docela zalíbilo.

„Musím jít na záchod.“ Naklonila jsem se k Leninu uchu a pokoušela se překřičet hlasitou hudbu. Zdvihla palec a nechala mě odejít, aniž by přitom přestávala tancovat. Tahle holka by měla chodit na večírky pravidelně.

Vyběhla jsem na chodbu a zamířila pod schody. Zmateně jsem se rozhlížela, protože jsem si nebyla jistá, které jsou to dveře, když vtom jsem za sebou zaslechla známý hlas. Byl to Tomas. Stál u schodů spolu s Chrisem a Oliverem. Čtvrtého kluka vedle nich jsem neznala. Zpozorněla jsem. Byla jsem si totiž celkem jistá, že jsem zaslechla svoje jméno. Přistoupila jsem blíž, abych lépe slyšela, o čem mluví. Přikrčila jsem se, i když jsem si byla jistá, že mě nemůžou vidět.

„Bude to zábava,“ zasmál se Tomas. „Ona je stejný typ jako moje nemožná sestra. Snad tě neunudí k smrti.“

„S tou nebude problém, takovýhle typ zvládnou za pár dní.“ Poznala jsem, komu ten druhý hluboký hlas patří.

„Jen se nepřeceňuj, kámo. Je šestnáctého, takže máš čas jenom do konce měsíce. Jestli Saru do té doby nedostaneš do postele, sázku jsi prohrál.“

„Dohodnuto.“ Zaslechla jsem plácnutí a smích.

Stála jsem tam, ještě když odešli. Jejich slova na mě působila jako ledová sprcha a jejich plán jako ostrý nůž, který se mi zařezával do zad. Zkoušela jsem se uklidnit a zkrotit svůj dech. Považovali mě za pouhou hračku, se kterou si mohli dělat, co chtěli, jen aby si zpestřili své nudné životy. Strach a vzpomínky se mi opět v mé mysli začaly

drát nahoru, ale sílíci hněv jim to naštěstí nedovolil. Měla jsem chuť za nimi jít a všem třem zakroutit krkem. Dovolili si opravdu příliš. Jak mohli takhle rozhodovat o životě a pocitech někoho jiného? Vzpchopila jsem se a vběhla do kuchyně, ale tam nebyli. Museli vyjít zadním vchodem. Zamířila jsem tam a vtom jsem je uviděla. Stáli u stromu se skupinkou dívek. Jedna z nich držela Tomase za ruku a druhá šeptala něco do ucha Chrisovi, ale jemu to bylo očividně ukradené. Dívky se snažily udělat všechno pro to, aby je zaujaly, ale tihle namyšlení zbohatlíci byli až příliš zaujatí sami sebou. A kdybych tam teď přišla, byla bych jim jenom pro smích. Zítra by si ani nevzpomněli, že jsem jim vůbec něco říkala. Nepotřebovali moje kázání. Potřebovali dostat lekci. Vrátila jsem se, našla místo, kde jsme předtím tancovaly, a přistoupila k Leně.

„Leno, pojd' se mnou.“ Popadla jsem ji za ruku a táhla ji ven.

„Co se děje?“ Vyšly jsme před dům a já jsem se k ní otočila.

„Zaslechla jsem tvého bratra, jak se vsadil, že se se mnou Chris do konce měsíce vyspí.“

„Cože?!“ Vyvalila na mě zděšeně oči. „Já ho...“

„Klid,“ přerušila jsem její rozhněvanou řeč. „Nejdřív jsem reagovala podobně, ale mě napadl takový plán.“

„Jaký plán?“ Znejistěla.

„Budu hrát jeho hru. Natahovat ho do posledního dne. A až už si bude myslet, že mě má, dostane ponaučení.“

„To není moc dobrý plán.“ Tvářila se nejistě. Byla příliš dobrosrdečná, než aby na něco tak podlého přistoupila.

„Tvrdila jsi, že už ublížil spoustě holek.“

„To ano.“ Zaváhala.

„Takže to udělám pro ně. Tihle tři si zaslouží, aby jim někdo ukázal, že nám jejich hry můžou ublížit a zranit

nás. Takové chování nesmí zůstat bez následků.“ Já jsem si svoje zranění sama léčila dodnes.

„Tak dobře.“ Váhavě přikývla a nejistě se usmála. Ani jsem nečekala, že se do tohohle boje se mnou pustí. Zvládla bych to i sama. Můj cíl byl jasný a záměry jsem měla šlechetné.

Zdvihla jsem k ní varovně prst. „Nesmíš nikomu nic prozradit.“

Znovu přikývla a já jsem si vydechla.

Chris byl hráč a já jsem se takové výzvy rozhodně nebála. Zvlášť když jsem měla navrch. Vypadalo to, že nás čekají skvělé dva týdny.

První den

SARA

Ráno jsem si musela znovu půjčit od Leny svetr. Nasadila jsem si brýle a vyrazily jsme do školy. První dvě přednášky utekly celkem rychle. Dnes nás ale čekal dlouhý den. Vypravila jsem se do bufetu, abych nám na další hodinu sehnala kávu. Po chvíli mě přepadl pocit, jako by někdo sledoval moje kroky, a okamžitě jsem zpozorněla. Došlo mi, že přišla chvíle, kdy hra začíná, protože času zbývalo málo.

*

„Ahoj princezno.“ Skoro jsem se z té přezdívky pozvracela. Tohle vážně na někoho zabíralo? Lev zaútočil na kořist a ani se neobtěžoval trochu se snažit. Vážně si musel myslet, že budu snadným cílem. Otočila jsem se a s ironií v hlase jsem ho pozdravila: „Ahoj, můj princí.“

„Pěkný svetr.“ Ukázal na tu vytahanou zelenou věc, kterou jsem měla na sobě už třetí den.

„Na letišti mi ztratili kufr,“ odsekla jsem na vysvětlenou. Ten svetr byl všechno, jen ne pěkný.

„A ztratila jsi přitom i vkus?“

„A ty vychování?“ Viděla jsem, jak se mu napjala čelist. Že by to vzdal tak rychle? Tak snadná výhra by mě asi nepotěšila. Možná jen právě zjistil, že můj jazyk je ostřejší než nůž a můj intelekt se vyrovná jeho. Pohlédl do země a pak zase na mě. Bylo na čase změnit taktiku. Co ho tak

podráždilo, že na mě hned tak zaútočil? Myslel si, že budu mít problém s ním vůbec prohodit pár slov? Potom mě tedy vážně podcenil.

„Nevykročili jsme zrovna správnou nohou, co kdybych tě tedy na omluvu dneska odvezl ze školy domů?“ Dobrý pokus, Chrisi. To vůbec nebylo zlé.

„Ne, děkuju, jsem tu s Lenou.“ Ať si nemyslí, že mu to ulehčím. „Dvě kávy, prosím.“

„To není problém, postarám se o to.“ Byl tak neodbyt-
ný, až mě začínal rozčilovat. Celou dobu stál vytrvale ve-
dle mě, ale já jsem se na něj ani nepodívala. Zaplatila
jsem a chtěla se vrátit zpátky do učebny, jenže on se mi
postavil do cesty. Povzdychla jsem si tak okatě, že mu
muselo být jasné, jak je otravný a že já o jeho zájem ne-
stojím.

„Končím až pozdě,“ namítla jsem.

„Vím, počkám na tebe v pět na parkovišti.“ Zjistil si
můj rozvrh? Rozhodně nenechával nic náhodě, evidentně
se dobře připravil. Jenže zřejmě netušil, že nám poslední
přednáška odpadla. Potlačila jsem úsměv a nadiktovala
mu číslo, které jsem si právě vymyslela. Představa, že tam
bude čekat úplně zbytečně, mě rozhodně pobavila.

Vrátila jsem se do učebny a sedla si vedle Leny.

„Máš Chrisovo číslo?“ Potřebovala jsem být aspoň o krok
napřed.

„Myslím, že ano. Nač ho potřebuješ?“

„Potkala jsem ho v bufetu. Chtěl mě po další přednášce
odvézt na kolej.“

„Ale vždyť nám poslední přednáška odpadla.“

„Já vím.“ Usmála jsem se. „Jenže on to neví. Dala jsem
mu falešné číslo.“

Lena ťukla do mobilu a poslala mi jeho číslo.

Na displeji svítilo číslo a jméno *Christian Hale*.

„Takže Christian,“ šeptala jsem si podnosem.

„Ano, ale nesnáší, když mu tak někdo říká.“

Díky za informaci. Tohle nevydrží ani jeden den. Přistihla jsem se se spokojeným úsměvem na rtech.

*

Lena se po škole vypravila do knihovny a já jsem šla zpět na kolej, čekat na kurýra, který měl dorazit po obědě.

O hodinu později mi v mobilu pípla zpráva. Otevřela jsem ji a překvapeně jsem se podívala na odesílatele, kterého jsem nechala čekat před školou.

Ch.: Jestli ses mě snažila zbavit, tak ti to nevyšlo.

Odkud měl, ksakru, moje pravé číslo? Přečetla jsem si tu větu znovu a pokoušela se ji pochopit. Jak to myslel? Pak jsem nad tím přestala dumat a odepsala jsem mu.

S.: Asi prostě na odmítnutí nejsi zvyklý, tak ti to vysvětlím jasněji. Znamená to, že NEMÁM ZÁJEM.

*

Další zpráva už nepřišla. Tušila jsem, že podkopat mu sebevědomí odmítnutím bude pro někoho tak populárního jako on drsná zkušenost. Nejedna oblíbený studentík by se z toho zhroutil a už se nikdy nevzpamatoval. Jestli to byl i jeho případ, měla jsem to vyhrané. Kurýr očividně nespěchal, takže jsem tvrdla čekáním na pokoji ještě několik hodin. Lena se stále nevracela a já jsem se o ni začínala bát. Přemýšlela jsem, jestli by bylo hloupé, kdybych ji zkontrolovala. Nechtěla jsem vypadat paranoidně nebo narušovat její soukromí, ale nakonec jsem se rozhodla, že jí zavolám. Zvedla to po prvním zazvonění.

„Ahoj,“ ohlásila jsem se co nejpříjemnějším tónem.